

Ouders bouwen zorgwoningen

'Middenin de samenleving en net als thuis'

Ouders uit Naaldwijk en 's-Gravenzande hebben het initiatief genomen kleinschalige woonvormen met zorg op te zetten voor hun kinderen met een handicap. Zodat ze weten dat hun kinderen het nog steeds goed hebben als zij later minder kunnen, of er niet meer zijn.

door Evelyn Lammerding

Een woonvoorziening met zorg middenin 's-Gravenzande. Dat is wat de stichting Woon Initiatief 's-Gravenzande voor ogen heeft. Acht ouderparen raakten ongeveer een jaar geleden met elkaar in gesprek over die wens, zegt John van der Lubbe. Hij is een van die ouders en wil de woonvoorziening voor zijn dochter. "Zij is 29. Ik gun haar een goed thuis middenin de 's-Gravenzandse dorpsgemeenschap. Op de lange duur zit zij daar beter dan thuis," zegt hij. "Nu kunnen wij naast ons werk nog voor haar zorgen. Maar ook wij worden ouder. Op een gegeven moment heeft zij geen ouders meer. Wij willen voorkomen dat zij later zonder zorg komt te zitten, of dat we haastig iets moeten opzetten," legt hij uit. De ouders willen dat hun kinderen een plek in de samenleving krijgen. Daarom willen zij een kleine woongroep. De stichting Woon Initiatief 's-Gravenzande werd opgericht in de zomer van 2018.

Zorginstelling

Woon Initiatief 's-Gravenzande is sinds de zomer van vorig jaar in gesprek met een zorginstelling. Die helpt de stichting in haar zoektocht naar een locatie. Het onderkomen moet ruim genoeg zijn voor zo'n zestien bewoners: "Bij een veel kleinere groep zou 24-uurs zorg onhaalbaar zijn," zegt Van der Lubbe. Hij verwacht nog nieuwe aanmeldingen. "Ik weet dat er interesse bestaat." De leeftijd in de groep ligt volgens de voorzitter tussen de 17 en 40 jaar. "Zij hebben begeleiding nodig bij hun persoonlijke verzorging, hun dagritme en bij de maaltijden. En er komt een stukje begeleiding bij kijken die de ouders thuis geven."

Lange adem

Van der Lubbe rekent erop dat de concrete bouw van de woongroep een kwestie van de lange adem is. "Stel dat wij binnen een jaar een locatie hebben gevonden, dan moeten we de financiering en de vergunningen nog rond krijgen. Het zou razendsnel zijn als we het binnen drie jaar halen. Maar de wensen van de ouders zijn concreet genoeg." Tot de woongroep er is, nemen de ouders en hun kinderen de tijd elkaar goed te leren kennen. "Voor de kinderen is het belangrijk dat zij weten met wie ze in de groep komen. Wij begeleiden hen daarbij. Je kunt ze natuurlijk niet zonder meer bij elkaar zetten."

Kees Quak (rechts) met een aantal ouders en jongeren en René Hoek van HET Architecten bij de ontwerpen voor de appartementen. Foto: Rolf van Koppen Fotografie

Naaldwijk

Kees Quak is de voorzitter van de stichting Droom je Thuis. Hij is sinds 2012 bezig met het kleinschalige woonproject in Naaldwijk voor kinderen met een meervoudige handicap. Quak doet het voor zijn zoon van 20 - 'in mei wordt hij 21' - die zich er inmiddels op verheugt om op zichzelf te gaan wonen. "Hij heeft het er elke dag over." Het Westlands breed gesteunde project is al vergevorderd. Quak hoopt dat de eerste paal voor het huis aan het Zuideinde eind dit jaar de grond in gaat. De twaalf toekomstige bewoners van 17 tot 24 jaar kunnen dan in 2020 hun intrek nemen.

Kwetsbaar

Het prille begin van het initiatief voor de stichting Droom je Thuis stamt uit 2012. Drie ouderparen, onder wie Quak, vroegen zich af: Waar woont mijn kind en wie zorgt er voor hem als ik er niet meer ben? "Er komt een moment waarop je de zorg voor je kind uit handen moet geven. Bij kwetsbare kinderen is dat moeilijk," zegt hij. De ouders zien een plek in een grote instelling op een groot terrein niet zitten. "Hij zou er verloren zijn." Een plek die voelt als thuis, kleinschalig van opzet past beter. "Een groep van twaalf is voldoende om nog als gezin aan te voelen."

Aanloop

In de aanloop naar de bouw is de groep uitgebreid van drie naar twaalf ouderstellen. Samen hebben ze bekeken hoe ze de beoogde woonvorm konden opzetten. En de groep neemt goed de tijd om elkaar goed te leren kennen. "We laten de kinderen eens per maand een weekinde samen logeren op Vlughtenburg. Eerst waren we er met drie kinderen, nu kennen elf kinderen elkaar al goed. De twaalfde is aan het wennen. Het is belangrijk dat het van beide kanten bevalt en dat ze aan elkaar zijn gewend als ze in het huis gaan wonen." Quak lacht: "De laatste keer in zo'n logeerweekende op Vlughtenburg merkte ik dat mijn zoon wel graag wilde dat ik wegging. Hij is eraan toe om

uit huis te gaan. En vergis je niet, ook ouders moeten een heel proces doormaken. Die moeten elkaar ook leren kennen. Iedere ouder heeft zijn eigen ideeën. Samen moet je eruit komen. Dat is gelukt."

Snoezelkamer

Het huis van Droom je Thuis krijgt niet meer dan drie woonlagen en een aantal gemeenschappelijke ruimten op de begane grond, zegt de stichtingsvoorzitter. "De bewoners zijn meervoudig gehandicapt en kunnen bijvoorbeeld niet zelfstandig in hun eigen ruimte eten. Daarom komt er een centrale keuken. Er komen twee woonkamers. Een snoezelkamer zodat ze zich kunnen ontspannen. En er komt een kamer voor de slaapwacht." Omdat de bewoners veel spullen nodig hebben zoals elektrische rolstoelen, heeft het pand meer ruimte nodig dan een gemiddeld huis. "Wij hebben een investeerder gevonden die de kinderen voorop stelt."

Delen

Droom je Thuis wil de gemeenschappelijke ruimten delen met de omgeving. "Alle kinderen zijn overdag weg. De een gaat naar zijn werk, de ander naar de dagbesteding. Ouderen kunnen overdag bijvoorbeeld een kaartje leggen in de algemene ruimten. De Herman Broerschool voor speciaal onderwijs ligt in de buurt. Die leerlingen kunnen stage lopen en praktijkvakken leren. Er kan kleinschalige horeca in komen met een rol voor gehandicapte kinderen. We hebben Ipse en Vitis al gevraagd daarover mee te denken." Aan ideeën geen gebrek bij Droom je Thuis. "Nu moeten wij nog de puntjes op de i zetten. Daarbij gaat het om onder meer de ontsluiting en het parkeren. Daarna kan er worden doorgetekend en kunnen we de vergunningen aanvragen."